

Sinnikkyys * Toimeliaisuus * Elämänhalu

N:o 5

Toimitusneuvosto:
Anneli Varjonen (pj)
Hans Molander
Riitta Nieminen

Vesteristen sukuseura ry:n
jäsenjulkaisu

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry
Wallinkatu 8 A 3
00530 Helsinki

Painatuspäivä
11. 11. 1996

Sukujuhla ja -kokous Imatralla 8.-9.6.1996 menestys

Tapaamisia ja taidetta - elämänhalua parhaimmillaan

**"Ihminen tarvitsee rauhoitettuja -fyysisiä ja psyykkisiä suoja-
vyöhykkeitä voidakseen olla kokonainen ihminen. Kuuluminen sukuun
ja perheeseen tulee olla tätä suoja-
vyöhykettä."**

- Tri Erkki Vesterinen Imatralla 9.6.

Suoja-
vyöhykkeitään voimista-
maan Vesteristen suku-
tapaamiseen saapui toistasataa
Vesteristä tai vesterismielistä,
kuten Erkki Vesterinen sukuun
ulkopuolelta tulleita kutsuu. Al-
kukesän kaunein viikonloppu-
sää ja Imatran kylpylän suomat
loisteliaat puitteet toivottivat
vieraat tervetulleiksi. Hyvin val-
misteltu oli puoleksi tehty. Run-
saan vuoden mittainen sukuneu-
voston ja Imatran Vesteristen
yhteistyö juhlan ja kokouksen
onnistumiseksi tuli palkituksi.
Lukemattomat yhteydenotot
niin puhelimitse kuin kirjeitse
ja kasvatusten tavaten synnytti-

vät runsasohjelmaisen viikon-
loppuun. Sukupiste teki parhaansa
saadakseen juhlavieraat ensi
hetkistä alkaen viihtymään. Tu-
stuminen sukumme taiteilijoi-
den töihin, Saimaan risteilyn
yhteislaulut ja iltauotiion
hyttyset lisäsivät yhte-
kuulumisen tunnetta.
Lauantai-illan hämärtyessä kyl-
pylän saunassa moni Vesterinen
hikoili yhdessä tarinoiden.
Nähtiinpä parin vanhemman
herran kallistelemaan konjakkia
laseja ravintolan puolella. Siinä
he istuivat, kaksi Vesteristä, toi-
nen Etelä-Suomesta toinen Län-
si-Suomesta, molempien juuret

Kannaksella. Eivät kuuna päi-
vänä aikaisemmin tavanneet, nyt
kuin vanhat tutut, nuo jo monia
sukupolvia sitten eri suku-
haaroihin jakautuneet veteraanit.
Yhteisissä tanssittiin kun nuori-
mmat jo olivat syvässä unessa.
Sunnuntai-aamun hartaushetken
jälkeen jäi pari rouvaa rannalle
istumaan ja vertailemaan sukuryijyn
kudontatappaa. Tyytyväisiä
olivat molemmat oman käden
tulokseensa. Sukujuhlasta
muodostui juhla ja taiteilijoi-
den esittämät korkeatasoiset.
Etelä-Karjalan Vesteristen voi-
makas musikaalisuus leimasi
sukujuhlan. Esimukua musikaali-

lisuudesta saatiin jo lauantai-
illan Saimaan risteilyllä. 75-vuo-
tias Väinö Vesterinen hanu-
reineen viihdytti mukanaolijoita
lähes koko kolmetuntisen mat-
ka-ajan. Mukaansa hän oli kel-
puuttanut soitto-
kaverikseen Unto Reinikaisen.
Sukujuhlasta ja -kokouksesta
tarkemmin tuonempina tässä
lehdessä. Vuoden 1998 suku-
kokouspaikkakuntaa ei vielä
Imatralla päätetty. Sen verran
kuitenkin, että jostainpäin Savo-
a tulee Vesteristen kutsu seuraavaksi
kiirimään.

5. VESTERISTEN VIESTI

- s. 2. Puheenjohtajan palsta
- s. 2. Sukujuhla musiikkivoittoinen
- s. 2. Mukavia muistoja Imatralla
- s. 2. Puheenjohtaja vaihtui
- s. 3. Musiikki - Mitä se on.
- s. 4. Nuori muusikkolahjakkuus
- s. 4. Laurin iltavirsi
- s. 4. Uusi sukuneuvosto

Valokuvat: Martti Kainulainen

IMATRALLA KOETTUA

TAIDETTA

Imatralainen Uutisvuoksi-lehti kirjoitti 11.6. Vesteristen suku-
tapaamisen olleen myös melkoinen taidenäyttely.
Näyttelillä oli Eeva Vesterisen ja Pekka Vesterisen kuvataidetta,
Leena Vesterisen mattoja, Jukka Vesterisen sommittelema sukuryijy
ja Soile Paasonen keramiikkaa.
Kylpylän tiloihin levitetyt työt ihastuttivat paikallislehden toimit-
tajan lisäksi myös kylpylän muita asiakkaita ja henkilökuntaa.
Huomiotta ei jäänyt myöskään Raija ja Ervo Vesterisen suku-
pisteeseen pystyttämä Rudolf Koivu-näyttely. He olivat tuoneet
mukanaan osan Koivu-kokoelmastaan. Kaikenikäisten näyttely-
vieraiden ihasteltavana oli muutama alkuperäistyylinen lisäksi näyt-
tävästi esillä mm. Koivun kuvittamia opetustauluja, aapisia, satu-
kirjoja, lehtiä ja postikortteja Lämmen tunne täytti ka. sojan rinnan;
sai palata hetkeksi vuosia, jopa vuosikymmeniä taaksepäin omas-
sa elämässään.

ARMAS AIKA JA SUVI SULOINEN

Yhdessä laulettu Suvivirsi Vesterisen sukuun naidun pastori Saka-
ri Pullin johdolla käynnisti varsinaisen juhla- ja kokouspäivän.
Luonnonhelmassa Saimaan rannalla pidettyyn sunnuntai-aamuiseen
hartaushetkeen osallistui puolensataa henkilöä.

JUHLAKIRJAAN 104 NIMEÄ

Suuren suosion saanut "sukupiste" keräsi runsain mitoin Vesterisiä,
Vesterittäriä ja vesterismielisiä tutustumaan sukuseuran toimiin
ja toimihenkilöihin. Tavattiin vanhoja tuttuja ja solmittiin
uusia yhteyksiä. Mainion sukukirjamme lisäksi oli myynnissä
myös vastailmestynyt sukuseuran 25-vuotishistoriikki. Pöytäviiri
ja suvun hopeinen rintamerkki ovat takuvarmaa lahjatavaraa
Vesterisille Vesterisillä. "Kolmen Veen" lippalakeja ja T-paitoja
alkoi näkyä kylpylähotellin käytävillä ja ravintoloissa.
Sukupisteessä oli myös tapahtumaan osallistuville avoinna ensi
kertaa vieraskirja. Kahden päivän aikana siihen kertyi 104 nimikir-
joitusta. Tuskinpa kukaan voi vielä arvata monetko sukujuhlat on
siinä vaiheessa takanapäin mm kirjan viimeinenkin sivu on täytteen
kirjoitettu. Luonnonliljestikin on selvää, että se täyttyi.

Terveisiä m/s Camillan kannella

Joululahjaksi, ylioppilalahjaksi, kummilapselle

VESTERISTEN SUKUKIRJA 1994

Sukukirjassa on syntymäajan mukaisessa järjestyksessä mainittu yli
6000 Vesteristä/Westeristä alkaen 1500-luvulta. Lisäksi kirjassa on
mm.tiedot talvi- ja jatkosodassa kuolleista Vesterisistä sekä suku-
seuran säännöt.

Kirjan hinta on 140 mk + postikulut. Kirjaa voi tilata sukuseuran
rahastonhoitaja Hans Molanderilta (osoite: Wallinkatu 8 A 3,
00530 Helsinki, puh. 09 - 767 145).

Puheenjohtajan palsta

Ervo Vesterinen

Sukuseuramme kokous Imatrala 8.–9.6.96 toi hyvin esille vahvan puolemmen, luovuuden. Korkeatasoinen kuvataide ja keramiikka olivat hyvin esillä kokouspaikalle järjestetyissä näytelyissä ja musiikki soi kauniisti pääjuhlamme ohjelmassa. Sukuseuran johdosta poistajava puheenjohtajamme Erkki Vesterinen alleviivasi allekirjoitaneelle luovuuden merkitystä sukumme henkistä perintöä eteenpäin vievänä voimana. Logon kolme V-kirjainta, jotka tavallaan myös viestivät sukumme kolmesta erilaisesta kulttuuriperinteestä, velvoittavat taitojemme esilletuomista yhteisissä tilaisuuksissamme. Tukekaamme etenkin niitä nuoria sukumme jäseniä, joiden alkava elämänsä perustuu uusille ja uusiutuville ajatuksille ja teoille, luovuudelle! Sukuneuvoston sinnikäs työ, sukukokouksen valmistaminen ja toteuttaminen sekä lehtemme toimi-

tuskunnan uutteruus ovat perustekijöitä sukuseuran jatkuvuudelle. Sukujuhlassa luotu ilmapääri on sukukokouksen onnistumisen perusedellytys. Imatrala tämä suotuisa tunnelma syntyi Saimaan purjehduksella, kauniissa säässä, musiikin ja laivastavaatuvien jatkuvasti vaihtuvien upeiden maisemien myötävaikutuksessa. Tällaisessa miljöössä avautuu mieli ja kieli ja yhteinen innostus antaa parhaan evään luovan, uudistuvan toiminnan jatkuvuudelle. Sukuseuramme historiassa on ollut laman ja kasvun ajanjaksoja. Vaikka kasvun käynnistymisen on ollut harvojen, joskus jopa yhden jäsenemme harteilla, olemme kuitenkin kaikki vastuussa tämän kasvun ylläpitämisestä. Yhdistäkäämme voimamme ja rakentakaamme yhdessä kestävä ja innoittava pohja sukuseuramme aktiiviselle ja uusiutuvalle toiminnalle.

MUKAVIA MUISTOJA IMATRALTA

Tulethan Sinäkin, tulettehan kaikki... Näin kuului kutsu Vesteristen sukukokoukseen 8.–9.6.-96 Imatrala, paikkana Imatran kylpylä. Oli kaunis kesäinen aamu, aurinko teki vasta nousuaan, kun suunnistimme Satakunnasta kohti Imatraa. Samaksi viikonvaihteeksi sattui miehelläni luokkakokous Punkaharjun Lustossa, 40 vuotta koulun päättymisestä Tampereen lyseossa, joten hän ”pudotti” minut Imatran kylpylään jatkaen matkaa Punkaharjulle.

Aurinko oli jo noussut, oli kaunis kesäinen päivä alkamassa. Kylpylän vastaanotossa ilmoitettiin, ettei huone ole vielä siivottu, joten joudun odottelamaan. Jätin kassini heidän hoitoonsa ja aloin katsella ympärilläni, josko näkisin tuttua. Kohdallani tämä sukukokous oli vasta toinen, mutta edellisestä oli jäänyt joutain henkilöitä mieleen. Löysin esittelyhuoneen, johon oli kerätty sekä Vesteristen sukua koskevaa materiaalia, että myyntisellaista. Oli Raija ja Ervo Vesterisen Rudolf Koivu-näytelystä ym. ym. Siellä myös torman Timo Vesteriseen, lähellehän olin ilmoittautunutkin kokoukseen tullakseni. Eikä kauaakaan kun tapasin Anneli Varjosen, jonka muistin Salon kokouksesta. Hän odotti samalla lailla huoneensa vapautumista ja niin meillä oli aikaa jutella ja aikaa tutustua odotelemme. Ehdimme jopa lounastaa, ennenkuin hotelli-

huoneemme vapautuivat. Kello kävi kyllä jo kolmea. Oli ilo päästä peseytymään ja lepäämään huoneeseen. Sen jotenkin ymmärtää, että henkilökuunta on vähän, mutta kun kuulin, että oli toisia, jotka olivat joutuneet odottamaan jopa viiteen kuuteen saakka, oli se mielestäni vähän jo liikaa. Matkan takaa kun tulee, toivoisi pääsevänsä tavaroineen mahdollisimman pian siistityttyään. Varsinkin kun sattui vielä niin lämmin kesäinen päivä.

Muuten Imatran kylpylän tilat ja koko ympäristö oli oiva paikka pitää sukukokousta. Näin kaksipäiväisenä yöpymisenkin samassa paikassa oli hyvä asia. Illalla oli järjestetty laivareiseily, joten minäkin kiirehdin kohti laivaraunnaa. Ja vain Vesterisille. Laiva oli viehättävä, sopivan kokoinen alus ja kuin tilauksesta Saimaa oli rasvatyyny. Aurinko paistoi kuin vain voi näin alkukesäilloin. Luojako oli suostunut meille näin kauniin ilmaan? Tunnelmakin tuntui olevan korkealla. Kaikki löysivät varmaan mukavan paikan laivan alakannella pyörien äärestä. Siellä tapasin Hämäläisen Kaisankin miehensä kanssa, asuvat nykyisin kotipaikkakunnallani. Puheensorina täytti laivan, joka alkoi liipua Saimaan vesillä. Pian kesäilta oli täynnä hauri- ja viulumusiikkia, joka niin hyvin sopi tunnelmaan ja ennen pitkää löysimme itsemme yläkannella yhteislaulutunnelmissa.

MUSIIKKI PÄÄOSASSA

Vesteriset näyttivät osaamistaan sukujuhlassa

Puheenjohtaja Erkki Vesterisen tervehdyspuhe:

Hyvät Vesteriset ja vesterismieliset! Olemme jälleen kokoontuneet sukujuhlaamme ja -kokoukseen, joka onkin sukuseuramme näkyvin ja yhdistävin toimintamuoto. Olemme kaikki iloisia siitä, että kokoontumispaikkamme on Imatra, lähellä sukumme alkuperäisiä koteja. Olemme iloisia myös siitä, että meitä suosii kaunis suvin sään. Viimeisen kahden vuoden aikana olemme pyrkineet etsimään uusia ulottuvuuksia sukuseuran toimintaan. Olemme löytäneet monia uusia, myös nuoria, mielenkiintoisia ja luovia Vesterisiä, ja heidän töitään, joita on täälläkin näytellyssä nähtävänä. Merkittävää on myös uuden sukuseuran 25-vuotishistoriikin valmistuminen, josta parhaat kiitokset sen tekijöille. Älkäämme kuitenkaan antako suvustamme tulla museota, vaan pitäkäämme Vesteristen suku edelleen uutta luovana ja vapaana turhista ennakkoluuloista. Menkäämme mukaan vaikkapa internet'in omalla kotisivulla. Vesteriset olisi sopiva nimi! Ihminen tarvitsee rauhoitettuja -fyysisiä ja psyykkisiä suojavyöhykkeitä voidakseen olla kokonainen ihminen. Kuuluminen sukuun ja perheeseen tulee olla osaa tätä suojavyöhykettä. Kun tämänpäiväiseen suojavyöhykkeeseemme kuuluu vielä laulua, tanssia, soittoa - haitarit, kanteleet - niin meillä vapailta Vesterisillä on tänään lupa olla toivoriikkaita, iloisia ja onnellisia. Lämpimät kiitokset ja aploedit ansaitsette Te kaikki imatralaiset, jotka olette auttaneet paljon juhlamme onnistumiseksi. Tervetuloa kaikki yhteiseen iloon!

Sukujuhlan aloitti yhdessä laulettu Karjalaisten laulu. Tervehdyspuheen jälkeen esintyi räiskyvät imatrat, taitteilla Ritva Väänänen, järjestyksessä 26. Imatran Inkeri. Director musices Hannu Sopanen toi juhlaan Imatran kaupungin tervehdyksen ja esitti loisteliasta soitantaa kanteleella. Hän vastaanotti myös Imatran kaupungille lahjoitetun Vesteristen sukuseuran pöytäviirin. Ajatuksiaherättävän juhlapuheen pitivät Imatran seudun musiikki-instituutin rehtori Leena Pulli os. Vesterinen.

Musiikkia, musiikkiasvatusta ja jopa luonnonsuojelua käsitellyt puhe on kokonaisuudessaan jätettävissä tässä Viestissä.

Onnistuneena esimerkkinä juhlapuheesta istui pianon ää-

reen 16-vuotias Johannes Vesterinen. Imatralainen Johannes soitti ensin Rahmaninovia: Preludi cis-molli op 3 nr. 1. Toisena numerona satapäinen yleisö sai kuulla Johanneksen oman sävellyksen Berceuse at twelve o'clock. Tämän kehtolaulun kuuleminen antoi ymmärtää kyseessä olevan musikaalisen lahjakkuuden. Johannes Vesterisestä henkilökuvaus myös toisaalla tässä Vesteristen Viestissä. Maija-Liisa Korhosen ohjaamat Nestorit, Imatran seudun karjalaiset ry:tä, pämivät jalalla kooreasti. Vauhdikkaasta kansantanssiesitystä säesti hanurilla Piia Pakarinen. Vauhtia löytyi myös taitelijapariskunta Riitta ja Yrjö Väänänen Muro ja ukkoesityksessä. Saimme kuulla aistoa Ruokolahden muuretta vuo-

Ritva ja Yrjö Väänänen

delta 1942, sota-ajan varusteissa ja vaatteissa. Heidän esittämänsä kohtaus oli Ritva Väänänen kirjoittamasta näytelmästä Riitelän naiset.

Korkeatasoiset musiikkiesitykset jatkuivat. Johannes palasi pianoon ja viulun tartaui nuori Sibelius-Akatemiasta musiikin maisteriksi valmistuva Antti Vesterinen. Saimme kuulla Sibeliuksen Romanssin F-duuri ja J.Raffin Gavatinan. Kun seuraavaksi duoa vahvistettiin armenialaisella Nereses Kostandianilla ja sellolla, soi salissa trio ja Oskar Merikannon ja Fritz Kreislerin sävelet olivat erinomaisesti tulkituttuina juhlaan kuuluva.

Sukuseuran varapuheenjohtaja Anneli Varjosen ohjensi kahdeksi imatralaiselle toimenmielelle Väinö Vesteriselle ja Reino Ves-

teriselle Vesteristen sukukirjan kiitoksena heidän merkittävästä työstään vuoden 1996 sukutapaamisen onnistumiseksi. Näihin kiitoksiin oli juhla hyvä lopetusta ja siirtyä juhlahahville ennen sukukokousta. Kahvimusiikkina saimme kuulla potpurin Emerich Kalman'in operetista Mustalaisruhtinat. Imatran sukutapaamisen päätteeksi kajahti vielä iltapäivällä Imatran kylpylän palloiluhallissa reippaasti yhdessä laulettu Kansalaislaulu. Imatran juhla ja kokous oli siirrettävä hyvien miesten joukkoon ja suunnattava kaise vuoteen 1998. Kiiriköön silloinkin vapaiden Vesteristen viesti halki Suomen.

Timo Vesterinen

SUKUSEURAN PUHEENJOHTAJA VAIHTUI

Vuosien 1994-95 puheenjohtaja Erkki Vesterinen oli ilmoittanut jättävänsä sukuseuran puheenjohtajan tehtävän Imatralalla. Uudeksi puheenjohtajaksi valittiin yksimielisesti ”jo toisen polven sukuseuralainen”, lääketieteen ja kirurgian tohtori, dosentti Ervo Vesterinen Espoosta. Sukuneuvostoon valittiin seuraavat 12 jäsentä: Katri Hämäläinen Kokemäeltä, Hans Molander Helsingistä, Riitta Nieminen Halikosta, Terttu Nuutinen Rautalammelta, Anneli Varjonen Tampereelta, Esko Vesterinen Pälkäneeltä, Jaakko Vesterinen Helsingistä,

Justina Vesterinen Helsingistä, Lasse Vesterinen Viitasaarelta, Reijo Vesterinen Kannonkoskelta, Tea Vesterinen Paraisilta ja Timo Vesterinen Helsingistä. Sukuseuran varsinaiseksi tilintarkastajaksi valittiin Kaarina ja Osmo Mustamäki Helsingistä ja varatilintarkastajiksi Reino Vesterinen ja Leena Pulli Imatralta. Sukukokouksessa hyväksyttiin toimintakertomus ja tilikertomukset vuosilta 1994 ja 1995, kuultiin tilintarkastajien kertomus sekä vahvistettiin tilinpäätös ja myönnettiin tili- ja vastuuvapaus sukuneuvoston

jäsenille. Samoin hyväksyttiin sukuneuvoston esitys toimintajäsenmaksusta ja taloussuunnitelmaksi kaudelle 1996 ja 1997. Sukuseuran jäsenmaksu päätettiin säilyttää edelleen 40 markassa/vuosi. Keskusteltiin seuraavan sukukokouksen paikasta ja esittiin uusia voimakkaasti Savon alue. Uusi sukuneuvosto päättää lopullisesti paikkakunnan ja sukukokouksen tullaan kutsumaan koolle entiseen tapaan jäsenkirjeellä. Sukukokous esitti sukuneuvostolle myös toivomuksen, että sukukokouksen välivuonna harkittaisiin matkan järjestämistä esim. Kannakselle ja vanhaan Valamoon.

Raija (ja Ilkka) Cavonius

Rehtori Leena Pullin juhlapuhe sukujuhlissa 9.6.1996:

MUSIIKKI, MITÄ SE ON

Musiikkia löytyy eri muodoissa, luonnossa linnun lauluna, tuulen suhinana, veden solinana, myrskynä, onko sekin musiikkia? Jopa talvisen metsän täyshiljaisuus, onko sekin musiikkia?

Rehtori Leena Pulli

Ihmismaailmassa musiikki on viestintäväline. Sillä osoitetaan hellyyttä, rakkautta, vihaa, iloa, surua; yleensä tunteita. Jopa sodassa sitä käytetään aseena vihollista vastaan sekä omissa joukoissa taistelutahdon kohottajana. Musiikin kautta haemme elämämmen tunne-elämyksiä, onnistumisen ja toteutuksen iloa ainutkertaisina tapahtumina sekä esittäjille että kuulijoille.

Sukumme hanurimusiikin legenda; Viljo Vesterinen, sai elämässä ensimmäisen harmonikan viisivuotiaana, kun isä toi hänelle kaksirivisen Pietarista. Jo siinä iässä pieni Vili oli ilmoittanut montta kertaa haluavansa nimenomaan soitattajaksi. Jotkut Kanneljärven Kuuterselän kylässä asuneet (Kanneljärvi sijaitsee Karjalan kannaksella, Kivennavan ja Kuolemanjärven puolivälissä) muistivat, kuinka Vili istui kesäisin kotitalon ikkunallajalat ulkopuolella ja soitti.

Näin hän pikkuhiljaa oppi tutut karjalaiset perussävelmät, ja monista näistä alkoi kehittyä hänen virtuosoisimaisen kykynsä hänen näkemysensä myötä oma "tavamerkki". Säikki-

järven polkka, joka hänen hanurinsa lentoon saattamana on luultavasti tunnetuin suomalainen sävelmä maamme rajojen ulkopuolella.

Vilin määrätietoisuutta kuvastaa se kun hän oli 15-vuotias, hänelle ja hänen metsätönnöjohtaja-isälleen tuli niin kova riita, että Vili lähti kotoa setänsä luokse ja jäi sinne moneksi kuukaudeksi, jatkan sitä tietä edelleen Viipuriin. Siellä hän sai pian töitä tanssimusiikkona. Hän oli jo tässä vaiheessa niin huomattu lahjakkuus, että Viipurin harmonikkatehdas lahjoitti hänelle mittojen mukaan tehdyn soittopelin: jossa diskanttipuolen sormitus kulki päinvastaisesti normaali soittimeen verrattuna.

Sitkeä harjoittelu johti siihen, että Vili voitti pohjoismaiden mestaruuden neljä kertaa, joka sai Svenska Dagbladetissa suuren huomion. "Kun pieni ja vaaleutukainen suomalainen Viljo Vesterinen astui esiin ja todella nurmimaisella sisulla kävi Liszin toisesta raposidiasta tehdyn "Hungariansa" kimppeun, oli yleisön antauduttava, tahtoi pa tai ei. Sen tapaista ei ole

milloinkaan ennen kuultu Aurimissa, ja itse Liszkin varmaankin kääntäytyi haudasaan. Joka väittää, että hanurisoitto ei ole taidetta, hän kuulokoon Vesteristä."

Heikon nuotinlukutaito pisti Vesterisen harjoittelemaan kaikkensa niin perusteellisesti ja hiomaan niin lopullisesti, että vaikka hänet olisi herättänyt sikeimmästä unesta, hän olisi heti unen tokkurassa päästellyt sänkyänsä laidalla vaikka minikälaiset Csardakset. Teknillisesti kappaleen piti olla ehdottomasti ja lopullisesti valmis ja vasta sitten siihen saattoi heittää lisäpannuksiksi tulkinnan, joka oli paitsi taiteellisesti maukasta ja harmonikalle sopivaa myös sydäimestä lähtenyttä.

Hänen sinnikkyystään tulee huomioida v. -57 Helsingin Messuhallissa pidetty Vesterisen 50-vuotiskonsertti, jossa esiintyi lähes sata suomalaista harmonikonsoittajaa. Mestari itse oli tuolloin niin heikko, että harmonikka oli nostettava hänen syliinsä, kun hän valmistautui esittämään suuren harmonikkaryhmän avustamana viimeistä yleisestään: Soittajan kaipuuta.

Kädenvääntöä juuri siitä minkä ikäisenä on aloitettava musiikkiopinnot, jotta "ajoiissa" voisi suorittaa kurssitutkintoja on viennyt huomiota todella merkittäville asioilta. Kaiken taustalla on huoli sekä yksilön että yhteiskunnan kilpailukyyn säilyttämisestä.

Kun kuuntelemme suurta musiikkia, ei tunnu mielekkäältä kysyä, minkä ikäisenä tämä suoritti 2/3 -peruskurssitutkinnon tai kenraalibasson soiton. Tai teollinen lopputulos on ratkaiseva, välietapit eivät!

Vaikka on luultavaa, että etevä instrumentalisti oli myös nuorena kärkeä, ei opiskelun aloitusvuodella ole ehdottoman ratkaisevaa merkitystä. Lapsen kehittyvät yksilöllisesti ja "jälkijunassakin" matkustava saattaa kieriä ensimmäisten joukkoon.

Tekniikan hallinta on toki tärkeää ja välttämätöntä, mutta itseisarvoa sillä on niukasti. Musiikki on puhetta toiselle ihmiselle. Taiturillakin puhuja jää too paikan tullessa toiseksi, kun paikalle tulee ihminen, jolla on sanottavaa.

Vieli näkökohta, joka liittyy aikaiseen opintojen aloittamiseen. Hyvin varhainen askartelu soittoimen parissa voi tuottaa tuloksia, mikäli saatavissa on juma-lainen opettaja. Paljon alle kouluikäinen lapsi on mahdollisimman vaativaa koulutettava. Esikouluikäinen ja juuri koulunsa alkava jaksaa keskittyä pitempään ja edistyy myös nopeammin.

Koska fyysinen ja henkinen kasvu ovat yksilöllisiä ominaisuuksia, joiden rinnalla tarvitaan vielä mahtava annos kykyä tehdä pitkäjänteistä työtä, on musiikin opiskelussa oltava joustoa. Ilman tällaista liikkumavaraa voidaan tehdä vääryyttä lajak-kaille musiikin ystäville.

Musiikkikasvatuksessa tulisi vahvistaa nuoren omaleimaisia persoonallisuuden piirteitä. Musiikkiesitys jää vaikeaksi, jos esiintyjältä puuttuu kokonaisvaltainen, tunteellinen eläytyminen musiikkiin. Soittotekniikan lisäksi on ja tulee antaa nuorta itse löytämään musiikin tulkinta. Vahva itsetunto ja rikas, tasapainoinen elämä ovat hyviä kasvatustavoitteita yleisestikin: musikiintäiteilijälle ne ovat vält-

tämättömiä. Näiden kehittämisessä tarvitaan vanhempia ja opettajia, toivottavasti hyvässä yhteistyössä keskenään.

Väitetään että suomalaisten on vaikea ilmaista tunteitaan, ja että itsetuntonne on heikko. Kuitenkin säveltaiteemme on menestynyt hyvin maailmalla. Perinteessämme ja kulttuurissamme on jotakin sellaista, jonka voimalla tuotettu esitys puhuttelee. Tämä alkuvoima tulee auttamaan meitä, kun taistelemme tulevaisuudestamme. Ala-arvoinen tuontikulttuuri tulisi syrjäyttää ja etsiä syvempiä, suomalaisen kansan aikaansaamia aarteita sekä siirtää perintömmö tuleville sukupolville.

Nykypäivän meitä ympäröivä viestinnän tulva on lähes kaikkialla, sielläkin, missä sitä vähiten toivoisimme. Tämä koskee myös musiikkia. Tuntuu joskus siltä, että musiikista on tullut äänisaastetta, jonka merkitys on olemassa vain siksi, ettemme tuntisi itseämme yksinäisiksi ja joka samalla heijastaa aikamme kiihkeää elämäntilaa - levottomuutta on sielläkin, missä sitä ei ainakaan olosuhteiden pakosta tarvitsisi olla. Tulokoon tässä yhteydessä esiin paljon siteeratun Johann Sebastian Bachin opetusohje: "Musiikki tulee palvelulla Jumalaa ja luoda henkinen nyyvän olon tunne. Jostämä seikka lyödään laimin, tulos ei ole todellista musiikkia, vaan pelkkää paholaisen meteliä."

Kertomus kitaristista, joka antoi konsertin. Taiteilija soitti vanhaa kitaramusikkoa suuressa salissa ilman mikrofonia. Aluksi kuulijoi oimymällä. Häntä jopa harmitti. Kallis lippu, eikä soittoa edes kunnolla kuule. Huonot järjestelyt, mikrofonit, kovääniset puuttuivat.

Pakon edessä kuulo kuitenkin terästäytyi. Kuulijalle avautui elämyksellinen maailma, jossa korva rekisteröi hienonhienojänyansseja, pianissimoa tai vielä hiljaisempaa. Äärimmäisen keskittynyt kuunteleminen avasi kitaristin maailmaan väylän, joka johti kuulijan tiedostavaan henkiseen tilaan.

Suosionosoitukset konsertin jälkeen vaikuttivat brutaaleilta, liian äänekkäiltä. Entä sitten, saatat ihmetellä? Miksi moinen esimerkki? Väitän, että olemme menettämässä kyvyn kuunnella. Uskon, että kaikkialle tunkeva äänisaaste ja hiljaisuus-

den puuttuminen nopeuttavat myös henkistä turtumista.

Musiikkikin alkaa aika ajoin - aina läsnäolevana - muistuttaa liikenteen melua - kuulemme sen, mutta emme sitä kuuntele. On ollut aika, jolloin hiljaisuus tarjosi turvapaikan ajatuksille ja itsetutkiskelulle. Nykyään vältetään hiljaisuutta ja tuota tärkeää itsetutkiskelua ja näin äänestä on tullut jopa turvallisuustekijä. Samalla myös äänen informaatioarvo on laskenut rohdusmuaisesti.

Jokainen tietää kokemuksesta, että hiljaisuuden rikkova puhe puhuttelee ja musiikki koskettaa. Miksi siis tuhota jotakin äärettömän arvokasta kulluttamalla sitä liikaa. Olemme joutuneet vaaralliseen kierteseen, josta ei pääse pois ilman ruhtausia, ilman jokaisen omaa tiedostavaa päätöstä.

Kuulemme kauppoissa, ostoskeskuksissa, koväänistä musiikkia, jonka oikeastaan pitäisi karkottaa valituneet ostajat kauppoista ja joudumme kahviloihisa, baareissa jopa huutamaan pöydän yli saadaksemme keskusteltua seurueemme kanssa. Koulunuorisoo saattaa lukea läksyjään kasettisoittimen pauhainna, mikä varmasti hidastaa oppimista.

Valvutuneet ja tiedostavat kansalaiset ovat mahtava henkinen voima. Luonnonsuojelu on päivän muotisana ja hiljaisuus on osa luontoa.

Katoaako henkisen hyvinvoinnin tarve silloin, kun lama koettelee yhteiskuntaa? Riittäkö se, että kasvatetaan lapsia, tulevia kansalaisia, ilman mahdollisuuksia selvittää tulevaisuudestaan? Musiikki, musiikin ymmärtäminen ja taitaminen antavat ihmiselle aseita ja mahdollisuuksia tulla toimeen itsensä kanssa. Se auttaa myös ympärillä olevia saavuttamaan sivistyntyä ihmisarvoista elämää. Musiikin rakentajat tarvitsevat koulutusta pystyäkseen jatkamaan vuosituhanista perinnettä. Tunteiden sanattomat sanomat kantavat ihmiset yli vaikeitten aikojen.

Älkäämme antako musiikin harastuksen lamautua lamasta huolimatta. Me tarvitsemme Sibeliusksemme ja Pekkarisemme kansakuntana myös tulevina aikoina.

Nuorten runsas mukana olo Imatralta oli ilahduttavaa

Adjutantina aitiopaikalla

Vuonna 1995 ilmestyi kenraaliluutnantti (esp.) Veikko Vesterisen paljon keskustelua ja koha herättänyt muistelmateos Kolmen kenraalin kintereillä, josta hänet palkittiin kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiön kirjallisuuspalkinnolla. Tänä syksynä ilmestyi Vesterisen toinen kirja Presidentti Koiviston adjutantina. Tällä kertaa hän kirjoittaa kirjansa nimen mukaisesti ajastaan presidentin adjutantina vuosina 1984-87. Lukijalleen hän tarjoaa näköalapaikan sille huipulle, jossa politiikkaa suunnitellaan ja tehdään.

Kulisseista käsin voimme samanaikaisesti sekä kurkistella että tarkastella, minkälaisia oli menot ja meiniikit tasavaltamme ylimmässä johdossa kotioloissa ja kyläiläessä. Pääsemme Koiviston lähelle edustus-, työ- ja yksityistiloihin linnassa, Kultarannassa ja Tähtelässä. Voimme lukea, mitä kysymyksiä fuundeerataan tuota pikaa, mitä myöhemmin ja mitä kysytään vaimolta. Pääsemme uudestaan mukaan niille valtiovierailuille, joista meidän aiemmin on ollut tyytymyinen tiedotusvälineiden tarjoamaan kuvaan.

Kirje Leijonilta

Kauvatsan Lions Klubi on tehnyt aiemmin kaksi perinnejuttukirjaa, joissa kasujen lisäksi on ollut jonkin verran asiakin. Seuraavaksi projektiksemme olemme valinneet teeman: Karjalaiset Kauvatsalla. Tarkoituksenamme on kerätä talteen sekä kasuja että muuta tarinaa 1) siirtoväen tulosta ja olosta Kauvatsalla ennen ja tänään, 2) kantävästön suhtautumisesta siirtolaisiin sekä 3) niiden siirtolaisten kuulumisista, jotka talvi- ja jatkosodan aikana olivat Kauvatsalla, mutta jotka sittemmin ovat muuttaneet pois. Monta tarinaa on varmasti syntynyt jo siitä, kun kaksi erilaista kulttuuria kohtasi toisensa vähemmän oleellisten tähtien alla. Väärinkäsityksiä, joille jälkepäin naurettiin jne. On viimeiset hetket saada nämä tarinat talteen, onneksi aika on parantanut mahdolliset haavat ihmisuhteissa, mikä helpottaa vaikeittenkin

asioiden kirjoittamista. Käsiimme on joutunut ns. työvelvollisten luettelota noilta ajoilta ja löysin sieltä koko joukon myös Vesterisiä, joita tietämiä mukaan ei kuitenkaan enää Kauvatsalla asu. Oisi mielenkiintoista saada myös heiltä tai heidän jälkeläisiltään tietoa ja kuulumisia. Valitettavasti em. luettelot eivät ole tätä kirjoittassani käytävissäni, joten en voi antaa mitään nimiä, mutta saan ne kyllä tarvittaessa myöhemmin. Kaikki tarinat otamme ilomieliin vastaan ja mikäli niistä on kirjaksi asti sen parempi. Tietoa vain pitäisi saada levittää.

Terveisin
Raija ja Ilkka Cavonius
Yttiläntie 251
32920 KAUVATSA
puh. kotiin 02-5561209

Sukuneuvosto 1996-1998

Puheenjohtaja Ervo Vesterinen, Dos., Iirislahdenranta 11, 02230 Espoo.
Puh. 09-8881 507
Sihteeri Justiina Westerinen, FM, Olavinlinnantie 7 C 38, 00900 Helsinki.
Puh. 09-333 341
Rahastonhoitaja Hans Molander, VT, Wallininkatu 8 A 3, 00530 Helsinki.
Puh. 09-767 145
Jäsenet:
Katri Hämäläinen, Vuolletie 6 A, 32800 Kokemäki.
Puh. 02-5464 659
Riitta Nieminen, Majurintie 10, 25250 Märynummi.
Puh. 02-7360 071
Terttu Nuutinen, Alatie 11, 77700 Rautalampi.
Puh. 017-530 135

Anneli Varjonen, varapuh. joht., Väinämöisenkatu 17 B 18, 33540 Tampere.
Puh. 03-2611 691
Esko Vesterinen, 36640 Iltasmäki.
Puh. 03-5381 190
Jaakko Vesterinen, Susitie 28 F 41, 00800 Helsinki.
Puh. 09-785 674
Lasse Vesterinen, Kurjenpolvi 4, 44500 Viitasaari.
Puh. 014-572 302
Reijo Vesterinen, 43300 Kannonkoski.
Puh. 014-451 433
Tea Vesterinen, Grankullankatu 3 B 30, 21600 Parainen.
Puh. 02-4581 016
Timo Vesterinen, Porslahdentie 16 E 6, 00980 Helsinki.
Puh. 09-313 496

Johannes Vesterinen, nuori muusikkolahjakkuus

Johannes Vesterinen

Viime kesäsiälli Vesteristen sukujuhlilla saimme kuulla nuoren imatralaisen Johannes Vesterisen muusikkoutta. Pääjuhlassa hän esitti mm. itse säveltämänsä pianoteoksen, toimi säestäjänä ja kamarimuusikkona. Johannes Vesterinen on syntynyt Imatralla 13.9.1979, opiskelee Vuoksenkannan lukion 2. luokalla, opiskelee Imatran musiikkiopistossa (nyk. Imatran seudun musiikki-instituutti) sekä pianon että cembalonsoittoa, käy yksityisesti urkutuoneilla sekä sävellysoppissa Helsingissä säveltäjä Jukka Tiensuulla. Varsinaiset musiikinopinnotsa

Johannes aloitti 5-vuotiaana kanteleensoitolla, siirtyi kohtuuharmonisiin pariin. Pianonsoiton opiskelunsa hän aloitti vuonna 1988 Imatran musiikkiopistolokossa sekä cembalonsoiton vuonna 1993. Musiikkikoulun päästötodistuksen saatuaan keväällä 1995 hän siirtyi opiskelemaan musiikkiopistolasalle, jossa opiskelee edelleen. Viime kesänä (12.7.1996) Johannes sijoitti sävellyksellään Agonia toiseksi ja samalla parhaaksi hautajaismusiikin sävellyskilpailussa Lohtajan kirkkomusiikkijuhlilla. Koska ensimmäistä palkintoa ei kilpailussa jaettu, oli Johannksen urkusävellyksen kilpailun paras.

Kaikkiaan kilpailussa oli arvoiteltavana 60 sävellystä. Kaikki 20 muuta säveltäjää olivat aikuisia, ja tyyllisesti heidän sävellyksensä edustivat vanhoja tyyliuuntauksia- romantiikkaa ja barokkia. Perusteluna voittajalle kerrottiin, että Johannes sen sävellyksensä sisällytti jotain uutta, eikä edustanut mitään selkeää tyyliuuntauksia. Kilpailun tarkoituksena oli löytää nimenomaan uudenlaista hautajaismusiikkia. Voitto tuntui tietenkin hyvältä, Johannes kertoo. Se on ensimmäinen selkeä näyttö Johannksen säveltäjänuralla. Johannes on tehnyt sävellyksiä kahdeksan vuoden ajan pianolle, cembalolle, uruille, orkesterille sekä säveltänyt laulu- ja kamarimuusikkia. Säveltämistä ei voi oikeastaan ottaa. Olen käynyt tänä vuonna joitakin kertoja säveltäjä Jukka Tiensuun luona Helsingissä juttelemassa, kuten Johannes kiittelee. Asioita tulee mietittyä enemmän jolloin sävellykseen tulee myös sen myötä johdonmukaisuutta. Jokin asia voi kuulostaa hyvältä, mutta tarkemmin mietittyä se voi olla vielä parempi. Ensimmäiset sävellykseni haluan säilyttää mahdollista myöhempää kehitystä varten ja ennen kaikkea mielenkiinnosta, jotta vanhempana voin tutkia niitä nuoruuden sävellyksiäni. Johannes kertoo käyvänsä läpi vanhat sävellystyylit: barokista renessanssiin ja romantiikkaan.

Kuitenkaan omaa tyyliäni en ole vielä täysin löytänyt. Sävellykseni syntyvät nopeastikin: muutamissa tunneissa, parissa päivässä, joskus pitkän miettimisen jälkeen kahdessa vuodessa. Urkukonserteja Johannes on pitänyt paitsi Imatran kirkossa myös Jyväskylän Taulumäen kirkossa sekä Lappeen kirkossa. Koska musiikki, monen eri instrumentin kanssa harjoitteluun sekä sävellystyö vie Johannksen ajasta valtavasti aikaa ei hänelle liiemmin vapaa-aikaa jää. Joskus käkaveriteini luona heti koulun jälkeen, mutta illat vietän kotona. Konserteissa käynti sekä musiikin kuuntelu kuuluvat luonnollisesti Johannksen arkipäivään. Tie musiikin parissa jatkuu yhä selväpiirteemmin. Koska isäni on aina pitänyt urkumuusikkia, ja itse olen sitä paljon kuunnellut, johti siihen, että muutama vuosi sitten hakeuduin arvostetun imatralaisen kanttori Teuvo Jokelan urkuoppilaaksi. Niinpä toivonkin pääseväni opiskelemaan Sibelius-Akatemian urkujensoittoa. Haluan itselleni vakituisen ammatin, kanttorin viran, jonka lomassa voin tehdä muuta työtä musiikin parissa. Lähinnä säveltämistä. Yksinomaan säveltämisellä ei Suomessa elantoaan ansaita, kerrotolee realistisesti nuori, vaatimaton muusikkokokki.

Leena Pulli

VESTERISTEN VIESTIN JAKELU

Lehti lähetetään sukuseuran jäsenille. Muille tilaamalla ilmaiseksi niin kauan kuin painosta riittää.

Tilaukset: Terttu Nuutinen, puh. 017-530 135
Timo Vesterinen, puh. 09-313 496

Painopaikka: Painotalo RePe Oy, 1996

MUISTITHAN ILMOITTA
MAHDOLLISEN
OSOITTEENMUUTOKSEN!

KUINKA LIITTYÄ JÄSENEKSI?

Ota yhteys
sukuneuvoston jäsenen.

Laurin iltavirsi

Imatran sukukokouksen yhteydessä 8.6. ollut sukuneuvoston kokous halusi myöntää helsinkiläiselle Lauri Vesteriselle (s.23.3.1912) sukuseuramme 25-vuotishistoriikin vapaa-kappaleen kiitoksena pitkäaikaisesta sukuseuran jäsenyydestä, sekä ennen kaikkea kiitoksena hänen säveltämänsä kauniin Laurin iltavirren luovuttamisesta Vesteristen sukuseuran käyttöön. Ensi kerran sukuseuran tilaisuudessa virsi kuultiin Imatralta muistaessamme Salon vuoden 1994 sukukokouksen jälkeen poismukuneita Vesterisiä. Kokousväelle sen esittivät kaksinlauluna kitaran säestyksellä aviopari Antti ja Paula Vesterinen.

Kevättalvella vuonna 1937, ensimmäisenä opettajavuotenaan, ollessaan opettajana Enon kunnan Kaitimon kansakoululla, jäi Lauri Vesterinen taas kerran koulupaivän päätyttyä luokkaan soittelemaan urkuharmonilla. Luokan ikkunoista avautuivat kauniin mahtavat näkymät Pohjois-Karjalan vaaroille. Koillisessa, noin 20 kilometrin matkan päässä, iltapäivän auringon säteet heijastuivat valonheittimien tavoin saman pitäjän Siikaavaaran koulun ikkunoista Kaitimon koululle. Siinä soitellessaan osuivat Lauri Vesterisen eteen Martti Korpilahden sanoittaman Iltavirren sanat. Virren vaikutusivat sanat syn-

nyttivät hänen mieleensä oman sävelkuvion samaiseen virteeseen. Näin syntyi nuottiviivastolle Laurin oma iltavirsi. Syntynyt sävelmä vaikutti tekijästä kauniilla ja Korpilahden sanoihin sopivalta. Siitä tuli Vesteristen perheen iltavirsi, jota Laurin vaimo Rauha joskus lauloi eri tilaisuuksissa säveltäjän itsensä säestäessä. Pääasiassa laulua kuitenkin laulettiin perhepiirissä. 1960-luvun keskivaiheilla Laurin sisar Toini lauloi Turun tuomiokirkkokuoron joulujuhlassa veljensä iltavirren. Kuoron pitkäaikainen johtaja, musiikkitirehtööri Martti Kiviruusu pyysi Toinia hankkimaan

veljeltään luvan saada sovittaa virsi sekakuorolle. Näin Laurin iltavirrestä tuli osa tuomiokirkkokuoron ohjelmistoa. Vielä nykään lähes 60-vuotta vanhalla sävellyksellä on paljon ystäviä. Tänä päivänä se on jo useamman kuoron ohjelmistossa. Varsinkin hautajaisilaisuuksissa Laurin iltavirren sanoma ja sävel on saattanut poismenneitä ja lohduttanut omaisia. Myös sukuseuramme sukuneuvosto haluaa synnyttää Laurin iltavirrestä jatkuvan perinteen sukukokouksiimme muistaessamme omia poismukuneitamme.

Iltavirsi.
Martti Korpilahti. Säv. Lauri Vesterinen.
Sekakuorolle sov. Martti Kiviruusu

Thes. Vesteristen sukuseuran
Helsingi 12.11.1995
Kari Vesterinen